

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 13049

София, 01.12.2016

Върховният административен съд на Република България
- Седмо отделение, в закрито заседание на двадесет и девети ноември в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:ТАНЯ ВАЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ:ИВАН РАДЕНКОВ

МИРОСЛАВА КЕРИМОВА

при секретар
на прокурора

и с участието
изслуша
докладваното

от ТАНЯ ВАЧЕВА
председателя
по адм. дело № 12887/2016. 📄

Производството е образувано по частната жалба на проф.д-р В. К. М. и проф. Г. Т. Т., двамата от [населено място], против определение № 5705/ 17.10.2016г. по адм.д.№10207/2016 г. по описа на Административния съд С.-град. Частните жалбоподатели навеждат доводи за неправилност на съдебния акт и твърдят, че решенията са нищожни, защото са приети от нелегитимен орган. Сочат, че въпросът за допускане на предварително изпълнение на приетите решения не е включен в предварително обявения дневен ред на събранието. Жалбоподателят Т. твърди, че е опорочена процедурата по уведомяването (поканата) за насрочване на заседанието на Общото събрание. Оспорващите считат, че атакуваните решения не съдържат мотиви, а по същество твърдят, че не са изпълнени предпоставките на чл.60, ал.1 АПК за допускане на предварително изпълнение на оспорените актове. Искат отмяна на определението и произнасяне по същество, при което разпореждането на Общото събрание (ОС) на Медицинския университет (МУ) – С. бъде отменено като незаконосъобразно. Претендират разноски.

Общото събрание на Медицинския университет – С., представлявано от председателя на ОС, чрез пълномощник, оспорва частната жалба по съображения, подробно изложени в писмен отговор от 4.11.2016 г. Иска присъждане на направените по делото разноски.

От В. Б. З., чрез пълномощник, е постъпило писмено становище, в което същият излага доводи за недопустимост, евентуално, за

неоснователност на частната жалба. Претендира разности.

Върховният административен съд приема частната жалба за процесуално допустима като подадена в срок, от надлежни страни и против подлежащ на обжалване съдебен акт. По същество съдът съобрази следното:

Проф.д-р В. К. М. и проф. Г. Т. Т. са оспорили пред Административния съд С.-град разпореждане на ОС на МУ-С. от 11.10.2016 г., с което органът е допуснал предварително изпълнение на решения на Общото събрание от същата дата за отзоваване на ректора на Медицинския университет проф. д-р В. М. и за избор на нов ректор на висшето училище – проф.В. З..

Първоинстанционният съд е приел за допустими подадените от проф. Т. и от проф. М. жалби срещу разпореждането, както и направеното от оспорващите искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение до постановяване на окончателен съдебен акт по жалбите срещу същото разпореждане. Развил е съображения, че жалбите са неоснователни, тъй като при приемане на разпореждането Общото събрание не е допуснало съществени нарушения на съдопроизводствените правила и административният орган е доказал наличието на предпоставки по чл.60, ал.1 АПК за постановяване на акта.

По частната жалба на проф. Г. Т. Т.:

Постановеното определение по отношение на оспорващия Г. Т. подлежи на обезсилване, тъй като съдът се е произнесъл по недопустима жалба. Разпореждането по чл.60, ал.1 АПК е акцесорно волеизявление на административния орган, поради което допустимостта на оспорването на това разпореждане е зависимо от допустимостта на жалбата на физическото лице срещу решенията на Общото събрание, за които е допуснато предварително изпълнение. Настоящият съдебен състав не споделя становището, че жалбата на Т. срещу разпореждането за допускане на предварително изпълнение на решенията на ОС е процесуално допустима и счита, че същият няма правен интерес от оспорване на приетите от ОС решения.

Съгласно чл. 24, ал.1 ЗВО органите на управление на висшето училище са Общото събрание, Академичният съвет и ректорът, като взетите от тях решения съгласно чл. 38 ЗВО подлежат на обжалване пред съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Допустимостта на обжалването е в зависимост от това дали взетото решение представлява индивидуален, общ или нормативен административен акт, дали жалбоподателят има пряк правен интерес от обжалването му и дали жалбата е в определения от АПК

преклузивен срок за обжалване.

В конкретния случай проф. Г. Т. е член на ОС на МУ – С.. Решенията, чието предварително изпълнение е допуснато с оспореното разпореждане, са решения на колективния орган – Общото събрание. От взетите решения не произтичат права и задължения за членовете на колективния орган. Този жалбоподател не е бил кандидат за посочената управленска длъжност, нито е отстранен от тази длъжност. Той е член на Общото събрание и в това му качество не може да обжалва решенията на колективния орган. Същият не е адресат на решенията на Общото събрание, спрямо него тези актове нямат правозасягащ ефект, поради което той не е активно легитимиран да ги обжалва, респ. да оспорва и допуснатото предварително изпълнение. Наведените в жалбата доводи за нищожност и незаконосъобразност на атакуваните решения на Общото събрание са по съществото на оспорването, което е допустимо само от лица с правен интерес.

Съобразно правилата, които регламентират начина на формиране на волята на колективния орган, валидна е единствено съвкупността от надлежно изразената воля на неговите членове. Членът на Общото събрание не е индивидуален участник в административното правоотношение, което се развива между ОС като колективен административен орган и адресата на административния акт. След като решенията изхождат от името на колективния орган като цяло, а не на отделни негови членове, то и членът на ОС не може да има правен интерес, различен от този на колективния орган. Всички доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при свикването и провеждането на Общото събрание са доводи, относими към проверката за законосъобразност на решенията на колективния орган, чието предварително изпълнение е допуснато с атакуваното разпореждане.

Жалбата на проф. Г. Т. срещу разпореждането от 11.10.2016 г., с което е допуснато предварително изпълнение на решенията за отзоваване на ректора на МУ-С. и избор на нов ректор, е недопустима поради липса на правен интерес. Правото да оспорват това разпореждане имат само лицата, за които то създава права или задължения, или непосредствено засяга техни права, свободи или законни интереси. В случая правните последици от предварителното изпълнение на приетите от ОС на МУ-С. решения не засягат пряко и непосредствено правната сфера на жалбоподателя Т., поради което за него не е налице правен интерес от оспорването. Що се отнася до твърденията на жалбоподателя за нарушени негови права като член на общото събрание, то той е притежавал други правни средства за защита на

засегнати негови субективни права. Разпореждането е постановено от компетентен орган, в рамките на предоставените му по закон правомощия, при наличието на изискуемия от закона кворум, в каквато насока са и констатациите на първоинстанционния съд.

Предвид изложеното, обжалваното определение, с което АССГ е отхвърлил жалбата на проф. Г. Т. Т. срещу разпореждане на ОС на МУ-С. от 11.10.2016 г. за допускане на предварително изпълнение на решения на Общото събрание от същата дата за отзоваване на ректора на Медицинския университет проф. д-р В. М. и за избор на нов ректор на висшето училище – проф. В. З., както и искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение до постановяване на окончателен съдебен акт по жалбата на Т. срещу това разпореждане, следва да бъде обезсилено, а производството в тази част – прекратено.

По частната жалба на проф. д-р В. К. М.:

Видно от приложения протокол от заседанието на Общото събрание на Медицинския университет – С. на 11.10.2016 г., с решение от същата дата е отзована проф. М. като ректор на МУ-С. преди изтичане на нейния мандат. С последващо решение от 11.10.2016 г. ОС на МУ-С. е избрало за ректор на Медицинския университет – С. проф. В. З.. Т.е. жалбоподателката М. има пряк, непосредствен, личен интерес от оспорване на разпореждането, с което е допуснато предварителното изпълнение на посочените решения.

В производството по чл.60, ал.5 АПК съдът извършва проверка за законосъобразността на допуснатото предварително изпълнение, като проверява дали е някоя от визираните в ал. 1 предпоставки. Първоинстанционният съд, въз основа на правилна преценка на доказателствата по делото, е приел, че допуснатото от административния орган предварително изпълнение е законосъобразно.

Доколкото разпореждането за предварително изпълнение на решенията от 11.10.2016 г. е прието в резултат на провеждане на административното производство по издаване на самите решения, проверката за спазване на административнопроизводствените правила ще бъде направена от съда в производството по оспорване на двете решения.

В настоящото производство съдът не установи допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Разпореждането е прието от компетентния орган, при наличието на изискуем кворум, след проведено обсъждане и гласуване съгласно чл.38, ал.1 от Правилника за устройството и дейността на Медицински

университет – С.. Разпореждането е издадено в изискуемата от закона писмена форма и от формална страна съдържа правни и фактически основания. Съгласно чл.60, ал.1 АПК органът може да допусне предварително изпълнение на акта си при лимитативно изброени предпоставки. Видно от мотивите на разпореждането за допускане на предварително изпълнение, изложени от вносителя на предложението за предварителната изпълняемост на взетите решения, които се считат за съображения на самото разпореждане, органът е приел наличие на необходимост от защита на особено важни обществени интереси, опасност да бъде затруднена работата на висшето училище предвид правомощията на ректора на учебното заведение. Изложени са конкретни обстоятелства във връзка с неизпълнение в срок на текущи задължения на отстранения ректор. С приемането на разпореждането са приети и изложените съображения във връзка с необходимостта от защита правата и интересите на академичния състав, затруднение в изпълнението на инвестиционната програма, евентуални вреди в резултат на закъсняло изпълнение на текущите задачи, предвид сложилите се конкурентни отношения. Така формулирани, посочените предпоставки са включени в чл.60, ал.1 АПК.

Административният орган е установил важен обществен интерес, който се нуждае от защита. Компетентен да определи необходимостта и значимостта на интереса за обществото и необходимостта от защита е органът, издал оспорените решения. Безспорно е, че правата на студентите и на академичния състав, както и функционирането на висшето училище е важен обществен интерес. Правото на образование и правото на труд са конституционно признати основни права на всеки гражданин и това обстоятелство предполага наличието на обществен интерес за тяхното осъществяване. Преценката дали даден интерес е особено важен административният орган прави в рамките на обществените отношения, които има компетентността да регулира и като прецени степента на значимост на този обществен интерес. Конкретни мотиви за необходимостта от защита на такъв интерес се извеждат от мотивираното становище на вносителя на предложението.

При направения избор от Общото събрание и с оглед на обема на правомощията, които един ректор на висше училище има, обективно той е в състояние да извърши действия, които биха предотвратили неблагоприятни последици под формата на значителни вреди за правата и интересите на студентите, академичния състав и на училището като цяло до приключване на съдебния спор.

Възникналият правен спор за законосъобразността на избора поставя фактически в конкуренция двамата претенденти и засилва потенциалната възможност за настъпване на значителни вреди от закъснялото изпълнение. Висшето училище е непрекъснато работеща организация, която в съответствие с предоставената и по закон академична автономия развива своята дейност в съответствие с чл. 6 ЗВО и в преследване на заложените в чл.2 ЗВО цели. Затова висшето училище не следва да бъде оставено без ръководство до приключване на спора за законосъобразността на избора. Изложените от органа фактически основания правят обоснован мотива за възможност от закъснението на изпълнението да последва значителна вреда.

Ето защо изводът на първоинстанционния съд за неоснователност на подадената от проф.д-р В. М. жалба е правилен.

Разпоредбата на чл.60, ал.5 АПК сочи, че жалбата срещу разпореждането за допускане на предварително изпълнение не спира изпълнението, но съдът може да го спре до окончателното решаване на спора за законосъобразността на разпореждането за допускане на предварително изпълнение. Законодателят не е поставил изисквания, при наличието на които съдът може да спре предварителното изпълнение. Преценката е предоставена на съда. При установената законосъобразност на допуснатото предварително изпълнение съдът правилно е приел, че не са налице основания за неговото спиране. Всички наведени във връзка с това искане възражения на жалбоподателката са извън предмета на спора по конкретното дело.

При този изход на правния спор, своевременно направените в писмените становища искания за присъждане на разноските по делото от страна на ответниците и приложените писмени доказателства, в полза на Медицински университет - С. и на В. З. следва да бъдат присъдени разноски в размер на 350 лв. за всеки от тях на основание чл.78, ал.4 ГПК, вр. с чл.144 АПК и съгласно чл.143, ал.4 АПК.

Предвид изложеното, Върховният административен съд

О П Р Е Д Е Л И:

ОБЕЗСИЛВА определение №5705 от 17.10.2016 г. по адм.д.№10207/2016 г. по описа на Административния съд С.-град В ЧАСТТА, в която е отхвърлена жалбата на проф. Г. Т. Т. от [населено място] срещу разпореждане от 11.10.2016 г. на Общото събрание на Медицинския университет – С. и по искането му за спиране на допуснатото предварително изпълнение на акта до постановяване на окончателен

съдебен акт по жалбата срещу това разпореждане.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

ОСТАВЯ В СИЛА определение №5705 от 17.10.2016 г. по адм.д. №10207/2016 г. по описа на Административния съд С.-град в останалата част.

ОСЪЖДА В. К. М. от [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] и Г. Т. Т. от [населено място],[жк], [улица] да заплатят на Медицински университет - С. разноски по делото в размер на 350 лв. (триста и петдесет лева).

ОСЪЖДА В. К. М. от [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] и Г. Т. Т. от [населено място],[жк], [улица] да заплатят на В. Б. З. разноски по делото в размер на 350 лв. (триста и петдесет лева).

Определението не подлежи на обжалване.